

AYŞE BAŞCI

KÖNİĞ

DÜNYAYI DOLANDIRAN TÜRK'ÜN ROMANI

MUNDI

AYŞE BAŞCI

KÖNİG

DÜNYAYI DOLANDIRAN
TÜRK'ÜN ROMANI

Mundi Kitap

König Dünyayı Dolandıran Türk'ün Romanı, Ayşe Başcı

© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2019, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 5000 adet yapılmıştır.

Yönetici editör: Özlem Alkan K

Düzeltili: Ebru Aydın, Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Seda Yüksel

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-605-69561-1-9

MUNDİ KİTAP

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

mundikitap.com

bilgi@mundikitap.com

Mundi Kitap, Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Sertifika No: 43514

AYŞE BAŞCI

KÖNİG

DÜNYAYI DOLANDIRAN
TÜRK'ÜN ROMANI

TARİHÎ ROMAN

MUNDI

AYŞE BAŞCI, 1974 yılında, Yeşilköy-İstanbul'da doğdu. 1997'de Boğaziçi Üniversitesi Mütercim-Tercümanlık Bölümü'nden mezun oldu. Kurgu ve kurgu dışı olmak üzere 40'tan fazla kitap çevirdi. Kitap eleştirileri, tanıtım yazıları ve çeviri odaklı köşe yazıları çeşitli dergilerde yayımlandı.

İÇİNDEKİLER

Önsöz ve Teşekkür.....	11
Gambit	15
Satranç Tahtası.....	29
Şah	55
Mat	181
Şahlar ve Piyonlar Aynı Kutuda	241
Karakterler	267
König: Gerçek mi Kurgu mu?	269
Sonsöz ya da Günah Çıkarma.....	282

ÖNSÖZ VE TEŞEKKÜR

König ismiyle maruf Ekrem Hamdi Bakan'ın 1891-1960 arasındaki 69 yıllı sınırlanan ömrü, gerek kişisel seçimleri gerekse ülkenin ve dünyanın yaşadığı çalkantılar, değişimler, trajediler nedeniyle son derece sıra dışı seyrediyor. Osmanlı İmparatorluğu'nda üst düzey bir memurun oğlu olarak başladığı hayatı, Türkiye Cumhuriyeti'nin pek de makbul sayılmayacak bir vatandaşı olarak Paris'te son buluyor.

Jöntürklerin olgunlaştığı, İttihat ve Terakki'nin yönetimi devraldığı, Birinci Dünya Savaşı'nda topyekûn kısımların yaşandığı, imparatorlukların dağıldığı, Türkiye Cumhuriyeti'nin doğduğu ve kendisine sağlam bir zemin kurmaya çalıştığı, İspanya İçsavaşı'nın Avrupa'daki dengeleri bozduğu, Almanya'nın Birinci Dünya Savaşı'ndaki hezimetinden nemalanan Hitler'in İkinci Dünya Savaşı'nı tetikleyip dehşet verici bir Avrupa haritası yarattığı, Türkiye Cumhuriyeti'nde çok partili demokrasiye geçiş sancılarının ve akabinde ilk askerî darbenin yaşandığı bir dönemden bahsediyoruz.

Bütün bunlar, Ekrem Hamdi'nin ömrü süresince tanık olduğu tarihî olayların sadece bir kısmı; fakat öyküsünün belirleyici unsurları değil. Ne yaşlıları gibi okulu bırakıp cepheye gitmiş Ekrem Hamdi ne Anadolu'ya geçip Milli Mücadele'ye katılmış ne de genç Cumhuriyet'in bir vekâletinde bulunduğu küçük bir memurlukla yetinmiş. Bana kalırsa bu, yaşanan bütün olayları arka plana alıp ne olursa olsun kendi yolunu çizen ve bu süreçte kendi menfaati için devletleri bile dolandırmaktan çekinmeyen bir adamın hikâyesi.

Ekrem Hamdi hakkında sağlıklı bilgilere ulaşmak çok zor. Bazı rivayetler, bazı hatıralar, bazı gazete haberleri... Türkiye'de bulunabilenler bunlar. Sanki böyle bir adam hiç yaşamamış. Daha doğrusu, adeta bilinçli olarak unutturulmuş. Bunun en önemli sebeplerinden biri, Ekrem Hamdi'nin siyasi bağlantıları ve devletle arasındaki bir türlü tam olarak deşifre edilemeyen ilişki olsa gerek. Yabancı arşivlerde daha doyurucu bilgilere ulaşabiliyor olmamız da bu var sayımı destekliyor sanırım.

Bu kitabın, bu derin ilişkiyi deşifre etmek gibi bir iddiası yok. Tek amacı, tarihimizin pek de bilinmeyen bir olayını mümkün mer tebe gerçeklere ve belgelere dayanarak anlatmak, mümkün olmadığında da dönemin ruhuna uygun sahnelerle yeniden canlandırmak. Böylece Türkiye Cumhuriyeti'nin belki en büyük, öyle değilse de en eski uluslararası dolandırıcılık olayı olarak kabul edebileceğimiz bir hadiseden küçük bir iz bırakmak. Geçmiş dediğimiz şeyin sadece kahramanlık hikâyelerinden değil, bireylerin kimi zaman iyi niyete, kimi zaman da menfaate dayalı hikâyelerinden de oluştuğunu hatırlatmak. Tarihi yazarlardan ziyade, yapanlara odaklanmak... Bunun kolay bir iş olduğunu söyleyemem. Elinizdeki kitabın kusursuz olduğunu da... Elbette tüm kusurlar sadece bana aittir.

Gerçekten yaşamış birinin hikâyesindeki mebzul miktarda boş luğu kurguyla doldurmak, yazarlığın ötesinde, hem bir araştırmacı hem de bir tarihçi gibi çalışmayı gerektiriyor. Kuşkusuz bu, yalnız başarabileceğim bir iş değildi. Öncelikle, ilk adımları atarken değerli bilgilerini esirgemeyen Cemil Koçak, Sinan Kunalp ve Rıfat Bali'ye teşekkür etmek isterim. Verdikleri ipuçlarıyla yeni araştırma sahalarının kapılarını açtılar. Ayrıca İspanya İçsavaşı'na ilişkin kaynaklar konusunda beni yönlendiren Ozan Sağsöz, Özlem Şenyıldız ve Ferit Burak Aydar'a; *Tan* gazetesi arşivlerine ilişkin destekleri için Nur Deriş ve Barış Çatal'a; konuya büyük ilgi gösterip İngilizce kaynak taramalarında bana destek olan Seattle Museum of Flight kıdemli küratörü Dennis Parks'a; kütüphane çalışmalarında destek olan genç arkadaşım Ayşe Nur Kalay'a; çok yoğun bir tam zamanlı mesai içinde bir de kitap yazma gayretimi anlayışla karşılayıp destekleyen Konak Medya ekibine de teşekkür borçluyum.

Ekrem Hamdi'nin mezarını bulabilmek umuduyla Anadoluhisarı Mezarlığı'nın yamaçlarında seke seke, düşe kalka geçirdiğimiz iki günün sonunda nihayet halimize acıyıp Mezarlıklar Müdürlüğü'ne bir telefon açarak mezarı bulmamızı sağlayan bekçi ve güvenlik görevlilerine ise sitemle karışık bir teşekkür gönderiyorum.

Bu kitabı yazabilmem için gerekli ivmeyi sağlayan Cem Akaş'a ve yüreklendirici sözleriyle heyecanımı paylaşan editörüm Özlem Alkan Karakuş'a da minnettarım.

Çocukken, herkesin evinde bizimki gibi çok büyük bir kitaplık ve bir "kitap odası" olduğunu sanırdım. Ancak eve gelen arkadaşlarımın hayretlerini gördükten sonra yanıldığımı anlayabildim. Beni böyle bir ortamda yetiştiren anne babama ve aynı geleneği devam ettiren kardeşlerime çok şey borçluyum ve bu borcu asla ödeyemeyeceğimi biliyorum. Her zaman hayatımı kolaylaştırmak için çabalayan, beni kendi evlatlarından ayırmayan, ikinci anne babam olan eşimin ailesinin de hakkını ödeyebilmem mümkün değil.

Bu kitap için belki de herkesten çok heyecanlanan, 18 yaşından beklenmeyecek yorumlarla beni şaşırtan, gözlerindeki pırıltıyla bana güç veren sevgili oğluma; uykusuz gecelerde kahvemi eksik etmeyen, kitabın ilk adımından son noktasına kadar süreci (ve tüm sıkıntılarını) benimle birlikte yaşayan, tanıdığım en acımasız eleştirmen ve en harika okur olan sevgili eşime ise layıkıyla teşekkür edebilmemin bir yolu yok. Onların olmadığı bir hayatı yaşamaya değer bulmuyorum.

Ayşe Başcı

Nisan 2019

İstanbul

GAMBIT

“Dünya kötülük içindedir; vahşiler birbirlerini yiyorlar ve
evcilleşmişler birbirlerini dolandırıyorlar ve
buna da dünyanın gidişi deniyor.”

Arthur Schopenhauer, *Yaşam Bilgeliği Üzerine Aforizmalar*

Kerim Ahmed

L' Hôtél Saint-Jacques, Paris

30 Eylül 1942

İki dostun arasından su sızmlıyor. Sizden de bahsediyorlar, haberiniz olsun.

Ventura

1 Ekim 1942

Gelecekler. Hangileri? Naziler mi yoksa Türkler mi? Pek de mühim değil. Kapı er geç çalınacaksa, kimin çaldığının bir ehemmiyeti olabilir mi artık? Telgrafa bakılırsa yolun sonu yakındır. İsmet Paşa iyi mevzilenmiş yine. Almanya'yla ilişkiler dostane. Belli ki Almanlar işbirliği yapacak, kapım çalınacak. İlanihaye¹ yer değiştirmekten yoruldum. Avrupa baştan başa yanarken, gidecek yerim de yok zaten. Burada, L'Hôtel Saint-Jacques'ta, bu sahte Antik Yunan heykelinin yanı başındaki masada oturmuş, pencereden Rue Des Écoles'e bakıyorum.

Nazilerin Paris'i burası artık. İstanbul nasıldır şimdi acaba? Savaşın mevcudiyetini bile bile savaş yokmuş gibi yaşamaya çalışıyor mudur her zamanki vakarıyla? Ben de geleceklerini bile bile gelmeyeceklermiş gibi yaşamaya gayret etmiyor muydum bunca vakittir? Gelecekler...

Zannımca sonu memleket olacaktır bu sergüzeştin. Şebeke dağıldı. Hoş, iş açığa çıktıktan sonra münasebetimizi kesmiştik zaten. İsmet Paşa'nın tasfiyesiyle içeride adamım da kalmadı. Kimsenin sahip çıkacağını sanmıyorum artık bana. Amerikan gazeteleri bile "şebeke lideri" demişti benim için. Ne lider ama! Dört yıldır o otelden ötekine, bir hüviyetten diğerine savrulan bir lider! Çocuklarını aylardır görmeyen

1. Sonsuza dek.

bir lider! Ha, bir de güya Kiraz Hamdi Paşa'nın oğluymuşum! Hem de Tevfik Fikret Silay söylemiş bunu! İşe bak! Onlar Kiraz Hamdi'yi benden iyi tanır; onun kadar mahir olsam bu dalaverelerde, bugün böyle müşkül vaziyette olur muydum?

Ben, Divan-ı Muhasebat¹ Reisi Mahmut Hamdi Bey'in oğlu Ekrem Hamdi. İşlerine yaradığım vakit vatanperver, işleri bittiği anda hain! Tarihin tek bir devrinde bile bunun aksini yaşamamıştır benim gibi adamlar. Devletin nasıl işlediğini bilen herkes, istikbalini düşünerek menfaatlerini gözetir. Ben de bunu yaptım. Mahkemeye çıkacaksam önce tüm kuvvetimle inkâr ederim. İşe yaramazsa da veririm isimlerini bir bir, bakalım o vakit ne diyecekler?

Bugün peşimde olanlar, görecekler ki bayağı bir âdem değil, kendi âlemimde bir kralım ben. Boşuna König değil ya lakabım! Ve krallar zinhar yalnız düşmezler! Beni düşürmeye kalkarlarsa, hepsini birden aşağı çekerim!

Lakin biliyorum ki gelecekler... Er geç gelecekler... Çünkü ok yайдan çıktı artık.

Bugün hainim, kim bilir bir daha ne vakit vatanperver olurum!

König

* * *

Ekrem Hamdi, deri kaplı günlüğünü kapatıp çalışma masasının kilitli çekmecesine kaldırdı. Anahtarı yeleşinin cebine yerleştirdi.

Tabakasını çıkardı, incecik sarılmış sigaralardan birini aldı. Savaş zamanı her türlü yokluğu yaşıyordu insan. Kadın hariç... İster Alman ol, ister Türk, ister İtalyan; her ülkede kadın bulunabiliyordu. Hem de erkeklerin sayısından katbekat fazla. Ve kadınların paraya ihtiyacı vardı. Kâh kardeşlerine bakmak kâh naylon çorap almak için... Böyle zamanlarda kimsenin kimseyi yargılamaya yüzü yoktu.

1. Devletin harcamalarını denetlemek üzere Tanzimat döneminde kurulan, bugünkü Sayıştay'ın temelini oluşturan kurum.

İki gece önce, odasında misafir ettiği Fransız kadını düşündü. 50 yaşını geçmiş bir adamla bu kadar harika vakit geçireceğini hiç tahmin etmediğini söylemişti ayrılırken. Kadınlar! Ekrem Hamdi onları nasıl cezbedebileceğini bildiği kadar, aslında ne demek istediklerini de çok iyi bilirdi. "Paraya ihtiyacım var. Ve sen bana iyi davranıyorsun. Tekrar çağırırsan koşu koşu gelirim." Belki son bir kez çağırırdı kadını. Belki de hemen o gece... Birkaç kadeh şarap, bir-iki *chanson* eşliğinde...

Ama tütün sıkıntısı başkaydı. Eskisinin ancak yarısı kadar tütün kullanıyordu, bu yüzden de sigaralar o kadar inceydi ki parmaklarının arasında kayboluyordu. Gerçi çok zayıflamıştı. Dört yıldır oradan oraya dolaşmak, hiçbir yerde uzun süre kalamamak çok yıpratmıştı bedenini. Ama o incelmış parmaklarına göre bile incecikti sigaralar. Bir tanesiyle yetinmek için kendini epeyce terbiye etmesi gerekmişti.

Masanın üzerindeki L'Hôtel Saint-Jacques damgalı kutudan bir kibrit çıkarıp sigarasını yaktı. Derin bir nefes çekip dumanı savururken masanın üstündeki telgrafa uzandı ve hâlâ yanmakta olan kibritle, kâğıdı sağ alt köşesinden tutuşturdu.

Telgrafı çöp tenekesine atıp sönene kadar başında bekledi. Bugüne dek ne çok kâğıt yaktığını düşündü. Daha en başından böyle çizmişti yolunu. Yakacak, yanacaktı...

* * *

Gabardin paltosuna sıkıca sarındı, fötr şapkasını hafifçe öne doğru eğdi. Türkiye'den kaçalı dört yıl olmuştu. Avrupa'nın kalbinde geçen dört koca yıl. Önce İspanya İçsavaşı, sonra İkinci Dünya Savaşıyla lekelenmiş bir Avrupa'ydı bu. Birinci Dünya Savaşı çok can almıştı, doğru. Ama bu ikinci savaş başkaydı. Sanki fazladan bir onursuzluk vardı bu savaşta. Nazi işgali altındaki Paris'te insan, iliklerine kadar hissediyordu bunu. Elbette yine şarkılar söyleniyordu gece kulüplerinde. Naziler için... Elbette kafeler dolup taşıyordu yine. Nazilerle... Elbette kadın kahkahaları duyuluyordu sokaklarda. Nazilerle birlikte... Ama her Parislinin gözünün bebeğine bir keder çöreklenmiş kalmıştı. Her Parisli, sarhoş değilse eğer, başı yerde yürüyordu.

Écoles ile Jean-de-Beauvais sokaklarının köşesindeki şu çiçekçi kadın mesela. Günlük nafakasını, Fransız sevgililerine çiçek alan Almanlardan kazanıyor, hepsini ağız dolusu bir gülümsemeyle ve, "Mersi mösyö," diye şakiyan sesiyle uğurluyordu. O gülümseme bir saniye bile sürmeden yok oluyordu sonra, asker arkasını döner dönmez...

Kadın yine oradaydı işte. Bir buket çiçek almayı düşündü Ekrem Hamdi. Kime? Ne için? Paris gibi kırgın, Paris kadar yorgun hissetti kendini. Sorbonne iki adım mesafedeydi. Tam karşısında da yemyeşil bir park vardı. Hızlı adımlarla parka yürüyüp boş bulunduğu ilk banka oturdu. Bir sigara yaktı. Gözlerinin üstüne kadar inen şapkasının altından etrafa baktı. Park boş sayılırdı. İleride birkaç Nazi subayı gördü. İki Fransız kızla gülüşüyorlardı. Yanlarından geçen yaşlı kadın boş gözlerle baktı onlara. Umudunu kaybetmişlerin yüzleri nasıl da birbirine benziyordu. Kenarları hafifçe aşağı kıvrılmış, konuşmaya niyeti kalmamış dudaklar. Çökmüş avurtlar; ki her birinin içine bir bebek eli sığacak neredeyse. İki kaşın ortasında derin çizgiler. Gözçukurlarının içinde iki küçük küre. Kürelerin içinde sararmaya yüz tutmuş aklar. O akların ortasında, kiminde mavi, kiminde yeşil, kiminde ela, kiminde kahverengi daireler. O dairelerin tam merkezinde, sonsuz gibi, dipsiz gibi görünen bir siyahlık. Sanki dünyanın bütün umutsuzluğunun birikip aktığı, sonsuz bir nehir gibi bir karanlık.

İçi iyice sıkıldı Ekrem Hamdi'nin. Gözlerini kapatıp bir an etrafı dinledi. Ani bir kararla kalktı, parktan çıkıp yolun karşısına geçti. Bir an Saint-Michel Bulvarı'nın cazibesine kapılıp o tarafa yönelir gibi oldu, sonra vazgeçip Sorbonne Sokağı'ndan aşağı yürüdü. Sola dönüp postaneden içeri girdi. Ortadaki ahşap masanın üzerinden bir telgraf fişi aldı. Cebinden çıkardığı dolmakalemle fişin üzerine mesajını yazdı. Hayatı boyunca başkasının kalemini kullanmamıştı. İnsanın içcebinde taşıdığı kalem; çocuklarının fotoğrafı, evinin adresi, dua yazılı bir kâğıt parçası gibiydi. Kalbine ne kadar yakın durursa, o kadar bağlanıyordu insan.

Fişi ve cebinden çıkardığı bozuklukları gişedeki memureye uzattı.

Haim Ventura
 İstanbul Caddesi, Yeşilköy, İstanbul
 1 Ekim 1942

Çocuklara göz kulak ol. Para gönderiyorum. Bir kıs-
 mı okul için, kalanı sende dursun.

Kerim Ahmed

Nazilerin Paris'e ilerleyişinin durdurulamayacağı anlaşılınca, geriye kalan tek dostu Yahudi Ventura da can korkusuyla İstanbul'a dönmüştü. Oysa Paris'teyken en azından ayda bir görüşüyorlardı. Ventura düzenli olarak İsviçre'ye geçip Ekrem Hamdi'nin orada yatılı okuyan çocuklarını ziyaret ediyor, onlara para bırakıyordu. Şimdi herkes yalnızdı. Ekrem Hamdi... Çocukları... Ventura...

Postaneden çıkıp bir kafeye oturdu. Bir çörek ve kahve söyledi. Ne *chanson* ne şarap ne de kadın... Hiçbiri lazım değildi. Bir an önce odasına gidip kendini en kötüye hazırlaması gerekiyordu. Yolda bankaya uğradı. Kerim Ahmed adıyla açtığı hesaptan kendine biraz para çektikten sonra kalan tutarın tamamını İstanbul'da Haim Ventura adına gönderdi. Ardından farklı isimlerle hesap açtığı bankaların hepsine tek tek gidip aynı şeyi yaptı.

* * *

Odasına girer girmez paltosunu ve şapkasını çıkarıp astı. Ceke-
 tinin düğmelerini açtı. Yan cebindeki tabakasından bir sigara aldı. İlk nefesi verirken başparmağı ile ortaparmağını ağzına götürüp di-
 line yapışan tütün parçasını aldı. Tükürür gibi bir ses çıkardı. "Tü-
 tün sarayım biraz, bulunsun," diye düşündü. Ama yapacak daha öncelikli işleri vardı.

Çalışma masasındaki çekmecenin kilidini açtı, içinden günlü-
 ğünü çıkardı. Kapağında süslü bir K harfi vardı. Köniğ'in K'si...
 Kralın K'si... Parmaklarını bu harfin üzerinde dolaştırdı. Neredeyse
 30 yıldır peşinden gelen bu ismin girdiği bin bir şekli düşünüp gü-
 lümsedi. Köniğ de olmuştu, Göynük de, Gönig de... Hele şu bütün
 K'leri köylüleştiren G'deki pespayelik! "Cahil memleketim," diye

mırıldandı. “Köylüsü de cahil, şehirlisi de... Giderek kesifleşen bir cehaletin prangasını takmış, bir adımlık terakkiye kavuşamamış insancıklar. Tahayyül bile edemediklerinizi *ben* yaptım, aklınızın almayacağı yerlere *ben* gittim.”

Defterin arka kapağının iç tarafında belli belirsiz bir kesik vardı. Parmağını o kesikten içeri sokup küçücük bir anahtar çıkardı. Tekrar çekmecenin içine uzanıp küçük, metal kutuyu buldu. Anahtarı kutudaki kilide takıp biraz zorlayarak çevirdi. Sahte kimlikleri ve pasaportları, yani aslında son yıllarının özeti duruyordu karşısında. Ne yapacağını düşündü. Türkiye’de hiçbir işine yaramayacak; aksine, ayak bağı olacaktı bunlar. Tabii Türkiye’ye giderse... Naziler oracıkta, otel odasında infaz mı ederlerdi acaba? Yok, madem Almanya, Türkiye’yle ilişkileri iyi tutmaya çalışıyordu, mutlaka iade edeceklerdi Ekrem Hamdi’yi. O zaman bu evraklar başına iyice dert olurdu.

Her şeyi çöp kutusuna attı. Türkiye’de yapacağı en iyi savunmanın, inkâr ve saldırı olduğuna iyiden iyiye karar verdi ve bir kibrit yakıp sahte belgelerin ortasına attı. Ahmed Kerim, Sabri Ramizgil, Remzi Boz... O âna kadar bu insanların aslında var olmadığını bilen Ekrem Hamdi, hepsi birer birer yanıp kül olurken sanki gerçeklermiş gibi bir hisse kapıldı. Bazı şeyler ancak yok olduklarında varlıklarını teyit edebiliyordu. Odanın camını açtı, buz gibi bir rüzgâr içeri doldu.

Kâğıtların tamamen küle dönüşmesini beklerken sekiz sigara sardı. Yedisini tabakaya yerleştirdi. Birini eline aldı, iki parmağının arasında iyice düzeltti, masanın üstüne bıraktı. Çöp kutusunu alıp tuvalete gitti. İçindekileri klozete boşaltıp sifonu çekti. Etrafa saçılan külleri ayakkabısının burnuyla duvar dibine doğru iteledi. Küvetin musluğuna uzanıp sıcak suyu açtı. Ayakkabılarından başlayarak üstündekileri tek tek çıkardı. Gömleği, yelege ve ceketini sandalyenin arkasına astı, pantolonunu yatağın üzerine serdi. Çoraplarını ve çamaşırlarını küvette yıkayıp banyodaki boruya astı. Sonra kendini sıcak suyun şifasına bırakıp gözlerini kapattı. Galatasaray yıllarını düşündü önce. Hafta içi anne şefkatine hasret kalan, hafta sonu ise ilgiden bıkan çocukların dünyası... Ardından Almanya. Kralın doğuşu. König Ekrem. Ekrem König. Devlet hizmetinin getirdiği fırsatları geç fark ettiği acemilik çağından, sonrasındaki menfaat ça-

İNANILMAZ AMA GERÇEK BİR ULUSLARARASI DOLANDIRICILIK HİKÂYESİ...

1936 yılında Avrupa'da faşizm rüzgârları eser, İspanya kanlı bir içsavaşa sahne olurken direnişçiler savaşta kullanmak için bombardıman uçaklarına ihtiyaç duyuyordu. Uçakları temin etmek üzere devreye giren uluslararası çetenin kilit oyuncusu ise kurnaz bir Türk'tü: König (Kral) lakabıyla anılan Ekrem Hamdi Bakan.

Ucu devletin en üst mercilerine dayandığından uzun süre örtbas edilmeye çalışılan bu büyük kumpasın başkahramanı Ekrem Hamdi, en tehlikeli dönemeçlerden kıl payı kurtulmayı başaran çapkın bir düzenbaz, önemli devlet adamlarıyla girift ilişkileri sayesinde yolunu bulan, eşine ancak romanlarda rastlanan nevi şahsına münhasır bir şahsiyet.

König: Dünyayı Dolandıran Türk'ün Romanı'nda çoğu ilk kez gün yüzüne çıkarılan belgelerden yola çıkan ve Paris'ten İstanbul'a, otel odalarındaki gizli toplantılardan Meclis koridorlarına uzanan nefes kesici bir maceraya tanık olacaksınız.

mundikitap.com

twitter.com/mundikitap

facebook.com/mundikitap

instagram.com/mundikitap

ISBN 978-605-69561-1-9

9 786056 956119